

Παρομοίως δύνανται οἱ ἄπιστοι καὶ οἱ χλευασταὶ νὰ προβάλλωσι τὰς ματαιὰς τῶν ἀντιρήσεις κατὰ τοῦ Εὐαγγελίου· ὁ δὲ ἀληθὴς Χριστιανὸς δὲν τὰς παρατηρεῖ, καθότι αισθάνεται εἰς τὴν ἰδίαν του ψυχὴν τὴν ζωηφόρον αὐτοῦ ἐνέργειαν.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΙΣΣΗΣ.

Εἰς χωρίον τῆς Γαλλίας, τρεῖς περίπε λεύγας μακρὰν ἀπὸ τὸ Νάντετον (Nantes), ἤκμασε πρὸ καιροῦ Κίσαα τις ἀξιωματικὸς. Ὁ κύριος αὐτῆς ἦτον εἰρηνοδίκης, καὶ τὸσον μ' αὐτὸν ὅσον καὶ μὲ τὴν θεράπαινάν του ἡ Κίσαα ἐπερονοῦσε καλῶτατα. Ὁ εἰρηνοδίκης, ὅστις ἦτον ὀλίγον γαστρίμαργος, εἶχε κοπάδιον τι νησῶν (παπιῶν), αἵτινες καθημέραν ἐστέλλοντο εἰς τὰ χωράφια διὰ τροφὴν καὶ γύμνασιν. Ἡ δούλη ὠδηγῆσεν αὐτὰς πάντοτε, ἡ δε Κίσαα τὴν ἐσυνώδευε. Τὴν διωρισμένην ὥραν τοῦ περιπάτου ὑπῆρξαι τακτικὰ ἡ Κίσαα, κ' ἔστικεν εἰς τὴν θύραν τοῦ ὀρυζοτροφείου, προθύμως περιμένουσα. Μίαν τῶν ἡμερῶν, εὐθύς ὅτε ἡ δούλη ἐκβαλεν ἔξω τὰς νήσους, ἔτυχεν, αἰφνιδίως καλεσθεῖσα, νὰ φύγῃ καὶ νὰ τὰς ἀφήσῃ· πόσον δ' ἐθαύμασεν, ὅτε, εἰς τὴν ἐπιστροφὴν τῆς, ἴδεν αὐτὰς προχωρούσας εἰς τὸν ἀγρὸν ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τῆς Κίσαας, ἡ ὁποία μὲ τὸ ῥάμφος τῆς ἐβίαζεν εἰς τὰ ἐμπροσθεν τὰς ἀργοπορούσας! Τὴν ἐπαύριον ἐξεπίτηδες τὴν ἀφῆκεν ἡ δούλη νὰ ὑπάγῃ μόνη· ἐπειδὴ δὲ καὶ τότε πάλιν ὠδηγήσεν ἐξαίρετα τὸ κοπάδιον, ἀφῆκεν πλέον εἰς αὐτὴν ὅλην τὴν φροντίδα τοῦ νὰ τὰς ὑπάγῃ καὶ νὰ τὰς φέρῃ ὀπίσω τὸ ἑσπέρας. Ἄλλ' ὁ εἰρηνοδίκης δὲν ἔτρεφε τὰς νήσους διὰ μόνην τὴν θεωρίαν· ὁ ἄνθρωπος ἀπέβλεπεν εἰς τὸν ὄβελόν (τὴν σοῦβλαν)· καὶ, ἐπειδὴ τώρα ἦσαν ἀρκετὰ παχειαί, ἤρχισεν ἡ Βασιλεὺς Κίσαα νὰ βλέπῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν ὑπὸ τῆς βαθυδὸν ὀλιγοστευόμενον. Ὑπέφερε δὲ μὲ γενναιοψυχίαν τὴν ἀδικίαν ταύτην τοῦ εἰρηνοδίκου· καὶ ὅτε τῆς ἀπέμεινε μία καὶ μοναχὴ νῆσσα, τὴν ὠδηγοῦσεν εἰς τὸν ἀγρὸν καὶ τὴν ἐπανέφερε τὸ ἑσπέρας μὲ τὴν συνήθη τάξιν. Τελευταῖον, ἐξεδόθη τὸ σκληρὸν διάταγμα· ἡ τελευταία νῆσσα κατεδικάσθη, ὡς αἰ πρὸ αὐτῆς, νὰ φανῇ ὀπτῆ εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ εἰρηνοδίκου. Ἡ θεράπαινα ἐπίασε τὸ δυστυχὲς σφάγιον, καὶ ἠτοιμάζετο νὰ ἐκτελέσῃ τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου τῆς· ἀλλ' ἡ Κίσαα, μὴ δυναμένη πλέον νὰ κρατηθῇ, ἐπέταξε κατεπάνω τῆς, ἐξέοχισε τὸ πρόσωπον αὐτῆς μὲ τοὺς ὄνυχας καὶ τὸ ῥάμφος τῆς, ἔ ἀφήσασα αἵματοκυλισμένην τὴν αἵματοχαρῆ δέλην, ἐφυγε, καὶ οὐδέποτε πλέον ὑπέστρεψε.

Ο ΜΗΝ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ.

Ο ΜΗΝ Αὐγουστος (Σεβαστός) ἐκαλεῖτο καταρχὰς (Sextilis) Ἐκτος, ὡν ἀληθῶς ὁ ἔκτος μὴν εἰς τὸ Ἀλβανικὸν ἢ Λατινικὸν μηνολόγιον· τοῦτο δὲ τ' ὄνομα διεφύλαξε καὶ εἰς τὰ μηνολόγια τοῦ Ῥωμύλου, Νουμᾶ Πομπιλίου, ἔ' Ἰουλίῳ Καίσαρος. Ἀπὸ τὸν καιρὸν ὁμοῦ τῆς τοῦ Νουμᾶ διορθώσεως κατέχει τὸν ὄγδοον μόνον τόπον εἰς τὴν σειρὰν τῶν μηνῶν. Εἰς τὸ Ἀλβανικὸν μηνολόγιον ὁ Ἐκτος συνίστατο ἀπὸ εἰκοσιοκτὼ ἡμέρας· εἰς τὸ τοῦ Ῥωμύλου ἀπὸ τριάκοντα· ὁ Νουμᾶς ὀλιγόστευσε τὸν ἀριθμὸν εἰς εἰκοσιεννέα· ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ ἀποκατέστησεν αὐτὸν εἰς τριάκοντα· ὁ δὲ Αὐγουστος Καῖσαρ, ἐκ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὸ νέον του ὄνομα Αὐγουστος, ἐξέτεινε τὸν ἀριθμὸν τῶν ἡμερῶν εἰς τριάκοντα μίαν, τὰς ὁποίας καὶ ἀκόμη σώζει.

Καταρχὰς ἐγίνε πρότασις εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν Σύγκλητον νὰ λάβῃ ὁ Σεπτέμβριος τὸ ὄνομα τοῦ Αὐγούστου, ἐπειδὴ αὐτὸς ἦτον ὁ γενέθλιος μὴν τοῦ αὐτοκράτορος· ἀλλ' ὁ Αὐγουστος ἐπρόκρινε τὸν Ἐκτον, διότι κατ' αὐτὸν εἶχεν ἐμβῆν εἰς τὴν πρώτην του ὑπατείαν, εἶχεν ἐορτάσειν τρεῖς θριάμβους, εἶχε καταφέρειν τὴν Αἴγυπτον εἰς Ῥωμαϊκὴν ἐπαρχίαν, καὶ εἶχε δώσειν τέλος εἰς τὸν ἐμφύλιον πόλεμον.

Ὁ μὴν οὗτος ἦτον ἀφιερωμένος εἰς τὴν Ἀθηνῶν, θεᾶν τοῦ οἴτου καὶ τοῦ θερισμοῦ. Τὴν σήμερον δὲ εἰκονίζεται ὑπὸ τὸ σχῆμα ὠραιᾶς γυναικὸς, μεγαλοπρεποῦς ἀναστήματος, ἥτις ἐπὶ μὲν τῆς κεφαλῆς φορεῖ στέφανον ἀπὸ στάχυας, τὰς δὲ χεῖρας ἔχει πλήρεις αὐτῶν.—ὑπαινίττεται δὲ καὶ τὰ οὐράνια σώματα ἢ παραστάσις αὐτῆ, ἐπειδὴ τὴν 11ην—23ην ἐμβαίνει ὁ ἥλιος εἰς τὸ σημεῖον τῆς Παρθένου.

Ο ΔΙΣΤΥΧΕΣΤΑΤΟΣ.—Κοσρὸς, ὁ βασιλεὺς τῆς Περσίας, συνομιλῶν μὲ δύο φιλοσόφους καὶ μὲ τὸν Βεζίρην αὐτοῦ, ἠρώτησεν, Ἐἰς ποίαν θέσιν εἶναι ὁ ἄνθρωπος πλέον ἀξιοθρήνητος; Ὁ μὲν ἐκ τῶν φιλοσόφων δι' ἄσχυριζέτο, ὅτι δὲν ὑπάρχει τις ἀθλιώτερος ἀπὸ γέροντα πάμπτωχον· ὁ δὲ εἶπεν, ὅτι τὸ χειρότερον εἶναι νὰ ἔχῃ τις ἀσθενὲς σῶμα, νοῦν ἀδυνατισμένον, ἔ καρδίαν συντετριμμένην ὑπὸ σειρᾶς βαρῶν δυστυχισμάτων.—Ἐγὼ γνωρίζω κατάστασιν ἔτι πλέον ἐλεεινὴν, εἶπεν ὁ Βεζίρης· ἤγουν τὴν κατάστασιν ἐκείνου, ὅστις ἐπέρασεν τὴν ζωὴν του χωρὶς ποτὲ νὰ κάμῃ καλὸν, καὶ ὅστις μετὰ θάνατον αἰφνιδίον παρίσταται ἀνέτοιμος εἰς τὸ δικαστήριον τοῦ Ὑπερτάτου Κριτοῦ.